

Trong phút chốc đó, cái tôi ngạo-nghe của ta hoàn-toàn sụp-đổ, kho-tàng kiến-thức kim-cổ của ta cũng đều sụp-đổ theo. Lúc ấy, ta nghiệm ra rằng sự dốt-nát của bản-thân ta. Và từ đó, ta vứt bỏ tất cả những sự tự-hào, tự-đại về kiến-thức của ta.

Điều thiết-yếu trong cuộc sống làm người là luôn luôn làm một học trò. Có nghĩa là có khả-năng học-hỏi, luôn sẵn-sàng học để biết và chấp-nhận ý-nghĩa của vạn-vật.

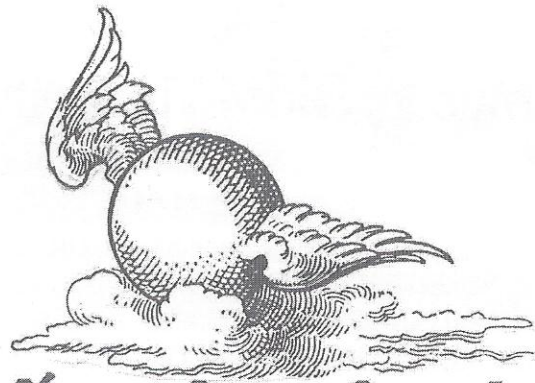

Đối với vạn vật A-gu-rơ đã tự thú-nhận, "Quả thật ta là ngu-muội hơn ai hết, ta không có sự thông-sáng bằng một người. Ta không được sự khôn-ngoan, và chẳng có được sự trí-thức." Ta hằng suy-gẫm vạn-vật và Đấng đã tạo-dựng nên vạn-vật: "Ai đã lấy lòng bàn tay mà lường biển, lấy gang tay mà đo các tầng trời? Ai đã lấy dấu mà đong bụi đất? Ai đã dùng cân mà cân núi, và dùng thăng-bằng mà cân gò?" Và A-gu-rơ nhận-thức, sự hiểu biết của loài người thật quá giới-hạn, chỉ có Đức Chúa Trời là Đấng toàn-tri toàn-năng và vô-hạng. Vì "ai lường được thần của Đức Chúa Trời, và làm mưu-sĩ cho Ngài, dạy cho Ngài điều gì? Nào Ngài đã bàn-luận với ai? Ai đã dạy khôn cho Ngài và dạy Ngài đường công-nghĩa? Nào ai đã đem sự thông biết dạy Ngài và chỉ cho Ngài lối khôn-ngoan? Mọi dân-tộc ở trước mặt Đức Chúa Trời thấy đều như-không, Ngài xem như trống không và hư-vô."

Vua David đã tuyên-xưng, "Các tầng trời loan-truyền vinh-quang của Đức Chúa Trời, các không-gian tuyên-bố công việc tay Ngài. Ngày này qua ngày khác, truyền rao sứ điệp. Đêm nọ đến đêm kia bày-tỏ sự hiểu biết. Không diễn-văn, không ngôn-ngữ, không ai nghe tiếng nói của chúng. Tiếng của chúng vang ra khắp đất, lời nói chúng đến tận cùng thế-giới, Ngài đã dựng lều cho mặt trời trên không gian. Mặt trời mọc từ đầu chân trời này, chạy vòng đến cuối chân trời kia, không gì thoát khỏi sức nóng mặt trời. Các điều ấy dạy cho kẻ tôi-tớ Chúa được thông hiểu; Ai gìn-giữ lấy, được phần thưởng lớn." Amen.

"Trong đời sống ta giao tiếp với đồng-loại hàng ngày, người ta cần phải dùng đến trí, nhưng ta sẽ ít lầm lỗi hơn nếu ta biết nghe tiếng nói của lòng ta."

DẤU CHÂN TRÊN CÁT

Linh-Ân Nguyễn Thiện Nhân

Đêm kia, tôi đã nằm mơ,
Mơ đi cùng Chúa bên bờ đại dương,
Nền trời đen hiện tỏ tường,
Đời tôi hình ảnh đoạn trường trải qua.

Mỗi cảnh đời đều hiện ra,
Hai đôi chân lún phù sa từng hồi,
Đôi chân Chúa, đôi chân tôi,
Thân thương sánh bước, lời ôi ngọt ngào.
Đến khi canh chót lao nhao,
Tôi quay nhìn lại: Ôi sao thế này!/?
Từng hồi, từng lúc lạ thay?
Dấu chân chỉ thấy còn hai bên đường.

Ấy lại là lúc tai ương,
Đón đau thử thách, miên trường lo âu!
Bản khoản vấn Chúa một câu:
"Thưa Chúa, Ngài hứa trước sau như lời,
Khi con dâng trọn cuộc đời,
Theo Ngài, Ngài chẳng lúc rời xa con?
Sao lúc dạ con héo hon,
Dấu chân trên cát chỉ còn một đôi!/?

Lòng con chẳng hiểu Chúa ôi,
Khi con cần Chúa, Chúa rời xa con!/?"
"Con yêu dấu có mối mòn,
Thương con Ta vẫn sát son một lòng,"
Chưa lia con, chẳng bỏ con,
Ngày đêm bên cạnh chăm nom đậm tình,
Giữa cơn khổ nạn điêu linh,
Bồng con vào chỗ an-bình hoan ca,
Dấu chân còn đó chân Ta.